

ikke skabe et Præcedens, da vi intet saadant have iforveien, det var en anden Sag, naar der kom en Lov, som satte en Begrænsning for, hvorledes en saadan Erstatning skulde gives, saa kunde vi, da der kun foreligger dette enkelte Tilfælde, give Loven tilbagevirkende Kraft og bestemme Godtgjørelsen derefter, saa svarer jeg: Ogsaa den Bei skulde det være mig meget kjær at følge, og hvis den ærede Minister vilde sige os, at han til næste Aar vilde indbringe et saadant Lovforslag, haaber jeg, at hele denne Begjering fra Udvalgets Side dermed vilde falde bort, hvilket skulde være mig meget kjær, thi jeg har ikke lyst til at rydde op i denne Sag. De ærede Herrer vilde have lagt Mærke til, at jeg, hvergang jeg har indbragt en Lov om Erstatning for Skabe, der skeer ved Tumult o. s. v., altid har afholdt mig fra at nævne dette enkelte Tilfælde, og jeg skal ogsaa være fuldkommen villig til at lade det falde, naar det kun bliver klart, at der vil fremkomme en Erstatningslov, og at man vil give den en saadan Anvendelse, som det ærede Medlem har nævnt. Jeg er overbevist om, at dette vilde være til Gavn for den danske Frihed og det danske Folk; der er Intet, hvorved de Herrer bedre vilde haandhæve deres Frihed, deres fredelige Tilstedeværelse og deres dybe Retfærdighedsfølelse, end ved at gaae den Bei, jeg har foreslaaet. Naar det ærede Medlem siger, at vi ikke have noget Præcedens i denne Henseende, saa har jeg iøvrigt den Tro, at der i den saakaldte Sødeise vil findes Præcedens for Erstatning, givet for Delæggelse af en tilsvarende Art; jeg tør ikke sige det med fuld Visshed, men jeg troer det. Jeg advarer altsaa imod her i denne Forsamling at kaste noget som helst vlegende Skin over Foretagender af denne Natur, over Forsømmelse af de Borgere, hvis Pligt det var at optræde i det rette Dieblif for at værne om Bedkommendes Sikkerhed, og over den Handlemaade, som er udbiist fra de Borgeres Side, der have givet dette Foretagende deres moralske Understøttelse. Jeg billiger, at vi lade denne Sag heelt falde til Sorden, men jeg raader til, at vi købe os fri for den og tage Pengene af vor Lomme; smulest vilde det være, om Koeskilde By holdt Pengene ibevret og selv betalte Erstatningen.

J. S. Jespersen: Da jeg har tilladt mig at indbringe det under Nr. 11 nævnte Andragende fra 479 Mølleiere, kan det maaskee være mig tilladt ganske kort at begrunde, hvad der har bevæget mig dertil, idet min tidligere Stilling som Mølleieier tilstrækkelig har ladet mig føle det Tryk, som Loven af 14de April 1852 udøvede. Jeg skal aldeles ikke berøre Spørgsmaalet om Møllerettens Ophævelse, thi jeg har aldrig betvivlet Rigtigheden af, at Sligt er skeet, men det kan være et Spørgsmaal, om ikke Overgangen kunde have fundet Sted paa en for de Paagjældende lempeligere Maade; det har idetmindste vilst sig, at den har ramt meget følelig paa mange Steder, idet Flere ere blevne berøvede en stor Deel af, hvad de eiede, og Enkelte ere bragte til Bettelstaven. Det foreliggende Andragende gaaer fornemlig kun ud paa, om muligt at faae tilbagebetalt de Skatter, der ere udredede i de 10 Aar, som ere forløbne siden Loven af 1852 udkom, og jeg skal i den Anledning tillade mig at bringe i det høie Things Erindring, at det, da den nævnte Lov var til Forhandling i Landsthinget, af vægtige Stemmer der blev udtalt, at der var fuld Føie til at indrømme Skattefrihed strax ved Lovens Ikrafttræden, men dette mødte en bestemt Modstand fra den ærede Finansministers Side, idet han erklærede, at Finanserne ikke kunde undvære Beløbet. Det ærede Udvalg har ikke troet for Dieblifket at kunne gjøre Noget ved denne Sag paa Grund af, at den ikke har været forelagt Ministeriet; men jeg skal tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at en Deputation af Mølleiere i Aaret 1853 eller 54 henvendte sig til Hans Majestæt Kongen med et Andragende om at faae bevirket en lempeligere Overgang end den, der var vedtagen, hvorpaa man imidlertid fik det Svar, at Regjeringen ikke kunde indlade sig derpaa. Mølleierne bleve derpaa af en af vore dygtigste Jurister henvisst til at lade Sagen afgjøre ved Domstolene; men Udsaldet deraf blev, hvad der formodentlig er de Herrer bekendt, og hvad man naturligviis ogsaa maatte forudsæe, at Retten i saa Henseende erklærede sig inkompetent. Det sidste Skridt, som Mølleierne altsaa kunde gjøre, var at henvende sig til Rigsdagen, og da